

Распад СФРЈ

Користећи унутрашње тензије у вишенационално и вишеконфесионалној држави СФРЈ, западне силе предвођене САД искористиле су тренутак за геополитички обрачун са већ уздрманом ривалом СССР-ом. Унутрашња напетост настала услед неостварених државотворности Словенаца, Хрвата и Македонаца и новонасталога народа Муслимана, са жељом Шиптара да заокруже етничке територије на Балкану, постала је одлична сцена да се разруши дотадашњи међународни поредак. Све се то поклапало са потребом суперсиле у настајању да још једном светском кризом демонстрира супериорност и вођство у међународној заједници и тиме направи још један искорак у технологијама владања који јој повећава предност над осталима и удаљава је од било какве контроле у светским пословима. Уз све остале економске предности, сценарио који је прављен крајем седамдесетих година 20. века могао је да почне.

По сада историјски утврђеним чињеницама, а и из мемоара непосредних учесника (Кол, Геншер, Туђман, Сушак, Де Микелис, Изетбеговић, Ругова, Тупурковски, Јовић), до крвавог распада Југославије дошло је вољом међународне заједнице оличене у ЕУ (пре свега Немачке) и САД. Није тајна да су Словенци, Хрвати, Муслимани, Македонци, а потом и Шиптари, у договору са међународном заједницом, разбили чланицу УН и релативизовали питање мешања у унутрашње ствари неке државе и неповредивост граница као основно начело међународног права. Овакав несанкционисан потез омогућио им је да се тако понашају по целом свету, примењујући правила која су на нама испробали. Прича о Србији и Србима као дежурном кривцу морала је да буде креирана зарад њихове колико-толико демократске јавности. У последњем чину разбијања СФРЈ и демонизацији Срба и Србије – бомбардовању СРЈ 1999. године – у великој мери се манипулисало лажима како би се оправдала ова међународним уговорима забрањена и кажњива ратна акција. Приче о “људским правима”, масовним протеривањима и претњи наводним геноцидом имале су исту сврху као и касније лажи о “оружју за масовно уништење” које су послужиле за оправдање акције Американаца и њихових савезника у Ираку 2003. Касније разоткривање ових лажи неће бити од помоћи стотинама хиљада погинулих, а уништене привреде тих земаља деценијама неће моћи да обезбеде становништву бољи живот. Анђео се баш размахео по целом свету.

Србија агресор

Теза о Србима као агресорима једна је од највећих лажи којом се грађани Србије убеђују да су једини кривци за догађаје деведесетих, распад СФРЈ и касније последице и представља само један од примера како светске пропагандне машинерије медијском манипулацијом налазе жртву која ће одговорати за злодела која почине њихове газде (међународна заједница). Међутим, признања Словенаца да су први починили ратне злочине над ненаоружаним припадницима ЈНА и Хрвата да су зверски убијали Србе у Вуковару, Осијеку и широм Хрватске бацају другачије светло на ове догађаје. Чињеница је да су Срби желели да сачувају државу која по свим међународним стандардима има право на постојање, уз право народа да се организује када му је угрожен опстанак, поготово имајући у виду догађаје из Другог светског рата. Домаћа “независна” пропагандна машинерија користи ове лажи да убеди грађане Србије да треба да прихвате сва дешавања (санкције, растурање социјалног миљеа, довођење на власт “демократа”, распродају природних ресурса и домаће више деценија стваране индустрије, разбијање морала и породица). Најбољи доказ о лажима којима се представници “друге Србије” служе лежи у чињеници да су њихови представници у Хагу у спору СРЈ (Србија)–БиХ користили исте оне аргументе којима се оспорава тужба, а које је користио Милошевић у својим иступима као објашњење за догађаје на простору СФРЈ почетком деведесетих година.

Економско пропадање Србије

Један од омиљених ставова “демократског” блока је да је Србија под Милошевићем потпуно економски упропашћена. Чињеница је да је у периоду од 1991. године до сада Србија економски упропашћена. Међутим, овај податак говори о моралу оних који га користе. У првом периоду овог пропадања 1992–2000. евидентно је да је оно било последица стратешких планова међународне заједнице за ове просторе. Подсетићу да су нам 1992. године наметнуте санкције (касније и бомбардовање) лажним оптужбама за Меркале. Уз мере које су имале за циљ да слома отпор Србије новој светској политици, било је природно да услед недостатака сировина и тржишта за наше производе основна брига државе буде да се становништво увећано за 700.000 избеглица прехрани, сачува од болести и да им се омогући колико-толико нормалан живот.

У оваквим околностима власт се служила свим начинима да дође до неопходних ресурса

(енергенти, храна, сировине за лекове...), па су појединци из врха власти и њихови сарадници често користили сваку прилику да се енормно обогате и формирају капитале којима ће касније куповати Србију и све највредније у њој. Међутим, “демократе” не помињу да је још веће пропадање привреде Србије настало њиховим доласком на власт. Тешко је било коме објаснити како са шест милијарди евра бесповратне помоћи од међународне заједнице, са десет милијарди нових задужења и са четири милијарде евра од продаје домаћих ресурса нова (ДОС-ова) власт није успела да повећа производњу од 1999. године!? Шта се десило са тих двадесет милијарди евра? Како објаснити да са том силом новца велика већина грађана све горе живи?

Објашњење је врло једноставно. Кад грађанин Србије погледа наслове новина од 2000. године наовамо, све му постане јасно. Приче о напретку (отписивање дугова, наравно оних који нису ни постојали јер се радило о каматама које због санкција нису хтели од нас ни да узимају), о све бољем животу и сјајним перспективама Србије смењују текстови о крађама државних средстава, лоповској приватизацији, корупцији у правосуђу, масовним отпуштањима радника, драстичном смањењу пензија и осталих социјалних права. Праве размере ових дешавања сазнаћемо тек по одласку ДОС-ових партија са власти и обелодањивању свих чињеница о њиховој владавини.

Овакво њихово поступање довело је Србију у потпуно зависну позицију од међународних мултинационалних компанија и домаћих тајкуна. Ко је омогућио појединцима из времена првобитно нелегално стеченог капитала у доба Милошевића да се користећи монопол на информације и државне ресурсе обогате и постану одлучујући политички чинилац (из сенке)? Коме се анђео насмешио и раширио крила?

Пети октобар

Дан када се Србија нада. Једни прижељкују зору, пролеће, сјајну перспективу, тако рећи рај. Други се надају да ови први неће успети да униште државу и системе који су атрибути сваке нормалне заједнице која омогућава живот са перспективом за њих и њихове породице. Лако је данас бити паметан кад се зна да је све то режирано и плаћано углавном из иностранства. И сами учесници у плаћању “победника” написали су књиге и навели износе за које су куповали “Отпор”, Г 17 плус, “независне” интелектуалце, “независне” медије, невладине организације, “демократске” партије.

Била је наводно потреба међународне заједнице да се Србији омогући бољи живот и

просветљење народа уз опроштај грехова. Сада се види шта су нам желели: привреда у колапсу, најбољи ресурси продати у бесцење (цементаре, пиваре, железара, млекаре, минералне воде, рудни ресурси), радници на улицама, милион незапослених, велики број случајева самоубистава због губитка посла, озбиљно болесних све више, а права на лечење све мања, школовање све скупље, а могућност запослења све мања. Порези и приходи државе су све већи, а привреда све задуженија и све слабија. Државни чиновници све задовољнији (Криштојчићи који буџет праве према својим потребама, а не према могућностима привреде). Банке, углавном стране са највећим каматама у Европи, презадовољне су јер све више задужују становништво и омогућавају продају енормних количина увозне робе, уништавају домаћу производњу и помажу да постанемо Елдорадо за мултинационалне компаније. Позив председника владе Мирка Цветковића прошлог августа да се нешто хитно од државне имовине прода како би се попунио буџет говори о техници владања након 2000. Преиспитивање где су отишле паре од приватизација одговориће на прави начин о размерама корупције у Србији после 2000. године.

Обећали су нам да ако сменимо Милошевића питање Косова и Метохије неће бити проблематично јер нова демократска власт има капацитете да тај проблем реши правним методама. А Црна Гора? Па Мило и његови само желе да побегну од последњег диктатора у Европи. Са новом “демократском” влашћу лако ће направити договор о унапређењу заједничке државе. А промена озлоглашеног “Милошевићевог” устава? Имали су већину којом су одмах могли да га промене. Зашто нису? Зато што им се осладила владавина по таквом уставу. Уставни суд је престављао сметњу, па га нису имали скоро четири године. Шта очекивати од новог ДОС-а кад су већ показали како једни другима краду мандате у Скупштини Србије и тиме мењају изборну вољу грађана – основни постулат демократије.

Међународна заједница је омогућила да експерти из Г 17 плус постану доминантна странка која управља свим финансијама Србије и одлучује о нашим животима и смрти. Председник ове странке Млађан Динкић одере народ порезима, створи вишак у буџету (за који потоњи министар, сада председник владе Цветковић каже да уопште није постојао, а ко је у праву не знамо јер се завршни рачун не полаже грађанима Србије већ седам година), па иде по Србији и своја предизборна обећања финансира нашим новцем. За то време војска је буквално гладна (о борбеној спремности глупо је и размишљати), радници отпуштени јер од високих пореза скоро нико и не ради. Лабус нестаје са политичке сцене (не својевољно) јер зна шта га чека. Међутим, афере као што су “Шећер”, “Књаз Милош”, “Ериксон” и друге гарантују му у Србији сигурну старост, при чему ће га међународна заједница збринуту у ММФ-у или Светској банци као доказ да је све урадио по њиховој вољи. Да ли и по нашој?

Шта се десило са обећањима датим младима 5. октобра? Само да дођу “демократе” на власт, па ће престати редови испред амбасада, а посла и перспективе биће у изобиљу. Колико нам је свршених студената (за чије су школовање потрошене милијарде евра) за то време отишло у бели свет? А тек колико их се не роди јер млади немају ни минималне услове да заснују породицу. Све смо старији народ. Да ли смо и паметнији?

Однос према криминалу и корупцији

Лако изговорена обећања пре 5. октобра требало је да нас увере како се доласком на власт “демократа” подразумева да ће бити заустављен и уништен сав криминал у Србији. Сада већ сви знају да су криминални кланови дуго били ослонац “демократске” власти. Асфалтирање путева као највећи посао у земљи раде осведочени пријатељи “демократских” снага. Продају највреднијих капацитета у Србији уз дебеле провизије (Смедерево, цементаре, Беопетрол, пиваре, фабрике лекова) обављају најповерљивији кадрови ДОС-а: Чеда, Јањушевић, Колесар, Динкић, Марковић. Највернији пријатељи добијали су информације од којих су касније настала њихова енормна богатства (Костић, Мишковић, Дракулић, Лазаревић, Хамовић...). Било би веома интересантно да јавност сазна о кадровској комисији ДОС-а, како је радила и кога је све именовала на најугицајнија места. То ће показати где је нестало оних двадесет милијарди евра после 5. октобра.

На другој страни криминално-државна мафија зачета у доба санкција и Милошевића свој прави процват доживљава 2001. и 2002. године. Нарко, аутомобилска и отмичарска мафија, као и трговина људима цветају све до тренутка кад ЕУ преко енглеског амбасадора не упозори Ђинђића да више неће то толерисати. Након убиства Ђинђића његови сарадници су у паници ухапсили 12.000 људи и на крају оптужили безначајних стотинак. Његови најближи сарадници увођење ванредног стања искористили су пре свега за обрачун са политичким противницима и за затирање трагова њихових недела (ликвидирање Спасојевића, Луковића, рушење Шилерове). Какав је ово био период најбоље показује позив ДОС-овог министра полиције Михајловића криминалцима да кржаве паре од криминала уложе у легалне послове и тиме себи обезбеде места у новом ДОС-овом поретку и избегну сваку одговорност. Уместо да их хапси он постаје њихов саветник!

По завршетку краткотрајне хајке на криминалце све се враћа на старо. Опет мафијаши оргијају Београдом и Србијом, дрога је јефтина, аутомобили се краду, маскирани разбојници упадају у банке, лешеви криминалаца из међусобних обрачуна леже на све стране и све више подсећамо на Чикаго тридесетих година. Уместо криминалцима

затвори се пуне судијама и тужиоцима изабраним вољом ДОС-ове власти. „Милосрдни анђео“ не доноси промене.

Информисање

Најважнији сектор јавног живота којим се манипулише у свету, а и те како и код нас, у циљу стварања окружења пожељног за реализацију стратешких циљева међународне заједнице су домаћи медији. Наводно “независни” медији финансирају се енормним сумама да би преносили информације обојене по жељи њихових газди. Тиме се утиче на бираче да гласовима подупру сопствено назадовање. Одакле новац за приватизацију Б92, закуп зграде на Новом Београду, њихово наводно независно новинарство? Ко плаћа нискотиражне дневне и остале листове који тиражима не могу да покрију најосновније режијске трошкове? Ко плаћа бројне невладине организације које лансирају бестидне лажи о Србији које смишља међународна заједница (геноцидни агресори, Сребреница, последњи бастион комунизма, прогон Шиптара). Ови медији имају задатак да нас убеди да смо за све криви и да се са нама заслужено поступа као са најокорелијим зликовцима. Наравно, нико не спори да су постојали злочини у Сребреници, Трнову, понегде на Косову и нико нема права да сакрива те чињенице. Међутим, право на истину је неприкосновено и зато се мора знати како је дошло до погибије Муслимана у Сребреници и колико их је заиста убијено и под каквим условима. Треба осудити убице које су се огрешиле о ратно право, а припадале су српским снагама. Исто то треба урадити и код других учесника у ратовима на овом простору. Да ли ће нам неко из наших “независних” медија саопштити зашто нису подигнуте оптужнице у Хагу против Туђмана, Сушака, Изетбеговића и осталих учесника у прогону и ликвидацији десетине хиљада Срба?

Тржиште на медијском небу Србије вреди по неким проценама 95 милиона евра. Ко га контролише? Колико је „Милосрдни“ дао рекламних секунди појединим медијским тајкунима? Анђео или Ваво?

Чланство у ЕУ

Придруживање ЕУ је наш основни циљ. Шта добијамо? Приступ великим фондовима за земље чланице које су неразвијене, обавезу примене закона који важе у ЕУ, неограничено кретање људи, новца и робе унутар ЕУ, заједничко решавање безбедносних проблема, непостојање граница. Међутим, поставља се питање ко је

нама наметнуо толико граница, а сад нас убеђује да је најбоље да их нема? Европа нема алтернативу. Није ли то слоган који је измишљен с циљем да се у ту по корупцији чувену машинерију увуку и наши заговарачи те идеје. Систем корупције у институцијама ЕУ одавно веома добро функционише, бар по изјавама меродавних за то питање у самом Бриселу. Зашто тражити партнере по целом свету кад је са ЕУ све надхват руке – и помоћ и обостране провизије.

Грађанима је хладно око срца кад прочитају да 78 одсто Француза, 78 одсто Грка, 59 одсто Немаца и већина осталих у земљама ЕУ не би више желели да буду у њој. Како то да је у Пољској пре уласка у ЕУ било 12 одсто незапослених, а сад их је 18 одсто? Зашто две најразвијеније земље Европе, Норвешка и Швајцарска, нису у ЕУ? Међутим, и поред свега вреди пробати. „Милосрдни анђео“ нас није увео у Европу и засигурно неће још дуго. У НАТО, према свим истраживањима, ионако нећемо.

Где се деде „Милосрдни анђео“?

Шта да радимо са Америком, ЕУ, Русијом, Кином? Непрепознавање чињенице да је крајем прошлог века Америка постала једини прави лидер на планети способан да наметне своје интересе остатку света довело је Србију у садашњи положај. Милошевић није успео да препозна правац историјских догађаја на крају 20. века, услед чега смо постали дежурни кривац (медијска сатанизација, санкције, бомбардовање). Ако нам је стратешки интерес да будемо у ЕУ, неминовно је да нам већина ставова Америке буде наметнута. Међутим, у историји ништа није статично, све је подложно променама, па и интереси главних светских играча. У нашој вековној сарадњи са Русијом у контексту приближавања, а можда једног дана и спајања (ЕУ–Русија) два наша стратешка савезника лежи и наш највећи национални интерес. Надлазећи светски цин Кина мора бити један од најозбиљнијих партнера. Никако се не сме заборавити однос са Индијом, ускоро најбројнијом и технолошки веома напредном земљом, и Јапаном који се у последњој кризи показао као неко ко уме да уважи наше патње. Од осталих веома важних земаља треба поменути Бразил, арапске и муслиманске земље.

На нашу и срећу других „Милосрдном анђелу“ добрано су поткресана крила. Драматична промена једнополарног света у мултиполарни десила се тако рећи у тренутку. Нова светска геополитичка сцена полако иде у правцу успостављања система вредности у коме је на поткресаним крилима Белог анђела почело да ниче паперје.